

IN den tuin voor de pastorie bloeiden de sneeuwballen en de seringens..... En over het hek leunde een gouden regen..... Door het opengeschoven raam had ik er juist het gezicht op..... De reeds dalende zon wierp haar stralen door de lichte kamers en maakte ze nog eens zoo gezellig.....

Wij dronken met z'n drieën thee: Dominé, Mevrouw en ik, praatten als rechtgeaarde Vaderlanders over de onderwerpen, die de volle belangstelling van velen van ons volk op dezen dag in beslag nam: De huldiging van Koningin Emma en den overval van Venezolaansche bandieten op Curaçao..... Maar terwille van den tijd moesten wij onze bespiegelingen over deze onderwerpen staken en tot het interviewen overgaan.....

„Nu..... vertelt u nu maar..... dat is veel prettiger dan al dat vragen stellen.....”

„Ja, maar er valt zoo weinig over me te vertellen.....”

„Wel, u begint maar bij het begin.....”

„Ja, ik ben natuurlijk geboren..... net als alle andere kinderen..... en wel in 1865..... is het niet waar vrouw?”

„Ja, je bent nu tenminste vier en zestig.....”

„Juist, dat is waar..... Nu, ik werd geboren in IJsselstein, doch men bracht mij al naar Amsterdam, toen ik er zelf nog niet eens kon komen, en daarom voel ik mij met hart en ziel Amsterdamer..... Ik woon juist hier, om dicht bij Amsterdam te zijn..... Eerst ben ik nog Dominé op Durgerdam geweest, ook al om dezelfde reden..... Ik kreeg, toen ik candidaat was, veel betere beroepen, doch koos toch Durgerdam uit, omdat het zoo dicht bij Amsterdam lag..... In Amsterdam groeide ik op en ging daar ter school. En na de school kwam de H.B.S., iets wat mij misschien nog van andere Dominé's onderscheidt..... En op de H.B.S. volgde het Gymnasium en de Universiteit.....

Ik ben altijd een doodgewone jongen geweest en heb mij in niets van andere onderscheiden..... Avonturen heb ik nooit beleefd..... Als u die van mij wilt hooren, zou ik ze nu nog gauw even bedenken moeten.....” zei de geestige schrijver glimlachend.....

„Nu, wie weet hoe interessant ze zouden worden.....”

„Ja, maar we zullen ons maar bij de waarheid houden en onze fantasie laten rusten. Doch mijn boeken zijn blijkbaar interessanter dan ik zelf ben.....”

„Dat kan niet..... U bent de auteur van uw boeken..... in uw gedachten zijn ze opgekomen..... Iemand kan geen interessante boeken schrijven, zonder zelf interessant te zijn.....”

„Nu, laat ik dan zeggen: mijn boeken zijn interessanter dan mijn avonturen, want die heb ik zelfs nooit beleefd. Maar het is heusch geen pretje als men je boeken interessant vindt..... het is maar niet vervelend als je ergens komt, en de belangstelling is geheel op je boeken gericht, terwijl je zelf een heel eind achter je boeken aankomt!” zei de schrijver lachend.

„Begon U al vroeg met schrijven?”

„Och vroeg..... gedurende mijn studententijd schreef ik elk jaar een stukje voor den Studenten-almanak..... doch veel zaaks was dit niet..... Wat ik in mijn jonge jaren schreef, heb ik meest verscheurd en wat ik niet verscheurd heb, daarvan heb ik spijt, dat ik het niet verscheurd heb! De lust tot schrijven heb ik altijd wel gehad, maar ik dacht steeds, dat ik het niet kon.....”

„Wanneer verscheen Uw eerste groote werk?”

„Ja..... dat durf ik op geen jaren na te zeggen..... Daarvoor zal ik eerst mijn boeken even van mijn studeerkamer moeten halen..... Teveel moeite zegt U? Heelemaal niet hoor. Het is heel wat gemakkelijker voor mij naar boven te gaan, dan voor U om van Haarlem te komen.....”

„Hier heb ik ze..... maar ik zie dat de meeste jaartallen ontbreken..... Van mijn eerste boek „Noord-Hollandsche menschen en dingen” verscheen in 1919 de derde druk, zie ik..... en in 1912 de eerste..... nu dan zal de tweede druk er denk ik net tusschen liggen.....”

„Ja, dat begrijp ik ook.....” lachte ik.

„Toen verscheen in 1919 ook „Bij ons in Noord-Holland”..... en zich tot zijn vrouw wendend: En daarna „De Zielkundige Kant”, vrouw? Ik weet het zelf heusch niet meer.....”

„Nee, ik geloof dat „Kinderen Noord-Hollands” eerst kwam”, zei Mevrouw.

„Och, wat komt dat er ook op aan..... „In de Noord-Hollandsche

BĪJ Ds. H. J. HEYNES

(EEN INTERVIEW DOOR MARY POS)

Wei” verscheen in 1928..... Dat was ik het beste, omdat het 't laatste verscheen omdat daar een jaartal staat.....”

„En heeft U alweer iets in de pen?”

„Nu, binnenkort verschijnt er een studie over Brusse, den schrijver van „Boeffer”..... weet U wel..... Die komt in „Christelijke Letterkundige Studiën”. Bovendien verschijnt er in een der eerstvolgende nummers van „Opwaartsche Wegen” een novelle..... Dan is mij ook gevraagd een roman te schrijven, maar daartoe ontbreekt het me heusch aan tijd..... Landsmeer heeft een gemeente van 3500 zielen en daar sta ik geheel alleen voor..... dan schiet er niet veel tijd over om te schrijven.....”

„Misschien dat U, wanneer U later eens Uw emeritaat aanvraagt, meer tijd tot schrijven zult krijgen.....”

„Ongetwijfeld. Dan zal ik tenminste niet zoo in mijn maag zitten met al die beloften gedaan om een stukje hiervoor of een novelle daarvoor te schrijven..... Maar dat heb je nu van de ijdelheid van ons schrijvers..... Wij vinden het zoo prettig, wanneer men ons vraagt iets te schrijven, dat we elke aanvraag direct invilligen.....” en het vriendelijk gezicht van den sympathieken schrijver was weer één en al glimlach.....

„Hoe lang staat U nu op Landsmeer?”

„Ja, hoe lang zal dat wezen, vrouw? Wacht, we kunnen het wel uitrekenen..... over 2 jaar zijn wij 40 jaar getrouwd, dus 40 min 2 is 38, en daar moet dan nog 4½ jaar voor Durgerdam af, dus blijft er 33½ jaar over.....”

„En heeft U nimmer tegenkanting ontmoet van de zijde Uwre gemeenteleden, of ergernis bij hen bemerkt over Uw boeken?”

„Nee, in het geheel niet..... Ze hebben haast allen mijn boeken voor een dubbelteje hier uit de Bibliotheek gelezen, en er hartelijk om gelachen..... Ze vonden ze erg grappig... Dus ze hebben ze in het geheel niet begrepen... Nu, dat geeft dit voordeel, dat ik veel gemakkelijker mijn gang kan gaan, dan wanneer ze

mijn boeken precies zouden begrijpen.”

„Heeft U Uw boeken met een bedoeling geschreven? B.v. om de oogen te openen voor de fouten en gebreken van de menschen, die U beschrijft?”

„Nee, absoluut niet..... ik schrijf alleen omdat ik het graag doe..... om uiting te geven aan hetgeen er in mij omgaat..... om literatuur te geven..... Ik heb in géén geval een tendenz in mijn boeken willen leggen..... Indien er tendenz in ligt, dan is deze er nooit opzettelijk ingelegd..... een bewuste tendenz zit er niet in mijn werk..... doch men haalt uit mijn boeken meer dan ik zelf er in heb willen leggen.....”

„Een kenmerk van echte kunst.....”

„Ja, maar zuivere kunst en vooropgezette tendenz kunnen haast nooit samengaan..... Je kunt je nu eenmaal niet literair uitleven als je voortdurend aan je tendenz moet denken, en daaraan moet vasthouden..... Ik heb zelfs nooit de bedoeling gehad Christelijke kunst te geven..... mijn bedoeling was alleen literatuur te geven, doch aan de wijze, waarop mijn boeken ontvangen zijn geworden, heb ik bemerkt, dat men mij tot een Christelijk schrijver rekent..... Dat is echter ondanks mijzelf..... Een tendenz zit de kunst in den weg..... Alleen een groot kunstenaar zal in staat zijn kunst en tendenz te doen samengaan, omdat alles wat hij geeft, nu eenmaal kunst is..... doch die zijn er maar weinigen.”

„Heeft men U al eens gevraagd Uw werk te laten vertalen.....?”

„Ik ontving juist laatst een verzoek om in de „Wandsbeker Hefte” te schrijven, doch ik heb het af moeten wijzen, omdat ik absoluut geen tijd heb. Ik heb de aanvragers echter naar mijn uitgever verwezen..... deze zaak hangt dus nog.....”

„Ja, het is wel jammer, dat ons land zelf zoo klein is..... Kunst wordt hier zoo slecht betaald.....”

„Ja, maar dat heeft ook misschien zijn goeden kant..... tenminste als het een schrijver gaat als een kanarie..... Hoe meer honger het beestje heeft, hoe mooier het zingt..... Doch U wilde den tuin nog even zien?..... Nu, laten we dan nu gaan, anders komt U nog te laat voor de laatste bus.....”

De zinkende zon trok een gouden pad over het breede water..... in het pas-gemaaide, geurende gras sprongen spreuwen en een hond holde over een houthoop en blafte van louter plezier..... we genoten van de zon en het water, den wind en de weilanden..... Toen claxonde de autobus.....

Ds. H. J. Heynes.